

o zaman: Gerda'yı gerçekte aradım bulamadım, bir kış düşü koydum araya, Andersen masalı yardım etti bana, baharda belki gül türküsünü bulabilirdim. Kışı bu masalla, üzüm omcasının altında içine kapanık bir böcek kozası gibi geçirdim.

Kış, Ankara'ya Elmadağı'ndan gelir. Kasım ayının sonlarında, yaparak dökmüş eski Ankara bağlarından (Etlik'ten, Ayvalık'tan) baktınız mı uzaklarda bir çocukluk elması gibi görürsünüz o dağı, akşam sokağa düşürmüşsünüz de, tüm gece boyu kar yağmıştır sanki üstüne, öyle yusuvarlak bir kar elması. O kışı, Gerda'yı arayarak geçirdim. Andersen masalı bu yolda yaradı bana. Masaldaki en belirgin insancıl imge Rengeyiğidir bu yüzden, bir hayvan. Haydut kızı verir bu reneyiğini Gerda'ya. İlk önce şu soruya sormuştur: "Ama sen az önce küçük Kay için söylediklerini, uçsuz bucaksız dünyada niçin yolculuk ettiğini bir daha anlat bana?" Haydut kızı, Gerda'daki düğümü çözmek için soruyor bunu, sonra, ona yardım etmek için çocukluk geçmişini öğrenmek istiyor. Sonrası kolay, Kay bulunacaktır. Karlı Elmadağı'nı ansımam şimdi bu yüzden. Neden ki reneyiği söyler Kay'm nerede olduğunu: Laponya'da, Karlar Kraliçesi'nin buzlu sarayında. Bunca arayıştan sonra, Gerda, sevgili kız, Kay'm izini bulmuştur. Masalda, çocuk yüreğimin hop ettiği yer burasıdır. Ben de Gerda ile birlikte arıyordum Kay'ı, ya da şöyle: Ben de Kay gibi Gerda'yı bulmak istiyordum. Gerda çocukluktur. Ben de Kay'ım. Gerda'nın izini buldum. Gerda Kay'ı bulmak için reneyiğinin sırtına binedursun, Laponya'ya yol aladursun, ben ise Ankara'da arayacağım Gerda'yı. Benim Ankaralı masalımdır, neden ki, Karlar Kraliçesi Şimdi bahar gelecek. Ankara'nın eski sokaklarında karlar erimeye başlayacak. Ben Gerda'nın evini aramaya, dolaşmaya çıkacağım. Koskoca bir düş evrenini birdenbire yerelleştirdiğimi, gerçek bir yere indirdiğimi ayırdeyirsiniz değil mi? Öyleyse yaşadığım en güzel günlerden birini anlatacağım şimdi, Andersen masalını bundan severim ben, Gerda ile Kay'ı gül türküsünde birleştirdiği için. "Açık pencerede gül ağaçları çiçek açmışlardı, burda iki küçük çocuk iskemlesi vardı, Kay ile Gerda, elele verdiler, kendi yerlerine oturdular, Karlar Kraliçesi'nin sarayındaki o soğuk, o boş debdebeyi, kötü bir düş gibi unutmuşlardı."

Dolaştım Ankara'nın sokaklarını. Eski Ankara evlerinin içekapanık bahçelerinde ille bir dut ağacı vardır, dut ağacı nisanda yapraklanmaz daha. Yarı açık eski kapılardan göz ucuyla taşlıklara bakıyorum: Hayır, Gerda yok. Bu, Gerda'nın evi değil. Umutsuz, umarsız, Engürü Sokağını geçtim: Yoksuldu Ankara. Küf kokuyordu, biraz da amonyak, akmaz çeşmeler, tozlar içinde çocuk oyunları. Yine bulamadım Gerda'nın evini. Kuş Sokağı Koyunpazarı'na çıkar. Bozkır köylüğünün pazarıdır, Bağlum'un, İvedik'in Haymana'nın, Beypazarı'nın, Güdül'ün pazarı. Çiçek, sebze tohumları. Soğan cücükleri. Bakraçlar, kazanlar, güğümler. Pembe boyalı ağaç beşikler. İğdeler, keçiboynuzları. Basmacılar. Bir ortaçağ. Çıkrıkçılar Yoku-